

น้องเมย์ไปงานเลี้ยงปีใหม่

พิมพ์ครั้งแรก: Volume ปักษ์แรก กันยายน 2549,
รวมเรื่องสั้นชีวิตจริยธรรม รางวัลชมเชย

เลิกก็ตัดแล้ว น้ำหอมก็มีแล้ว ผมก็ทำแล้ว เหลือแต่สิ่งซื้อใบหน้า
น้องเมย์พลิกรายการสินค้า ไม่ถูกใจเลยสักแบบ เบอร์ 1203 ก็
เด็กไปไม่เอาหรอก เบอร์ 1704 ตาดูจ้ง เดียวพีกองไม้กล้าทำอะไรเราพอดี เบอร์ 4543
เหม่อมสวยพริ้งเซียว รุ่งทำผมบลอนด์ ย้อมตาฟ้าตั้งแต่แรกแล้ว เบอร์ 2323 ละ เผื่อไป
หน่อย เดี่ยวหน้าไปช้ำกับคนอื่นอีกครึ่งงาน เบอร์ 6667 เป็นนางเอกหนังด้วย แต่โบราณไปนิด
ไม่เหมาะกับงานเลี้ยงข้ามปี หรือซื้อปาก จมูก ตามาประกอบเองดีนะ ไม่ไหวหรอก ชิน
ทำออกมาไม่สวย เหม่แยเลย

หญิงสาวปีตรรายการสินค้า กลิ้งตัวไปมาบนพื้นห้องโล่งๆ ไม่มีเครื่องเรือน กระຈก
หรือหน้าต่าง ไม่มีอะไรทั้งสิ้น นอกจากตัวเธอและนิตยสารสองสามเล่ม

“เตียง” น้องเมย์ส่งเสียง พื้นห้องค่อยๆยกตัว ผืนพรมแปรเปลี่ยนเป็นพุก หมอน
และผ้าห่ม ไม่ใช่แค่เตียง แต่ตู้เย็น หน้าต่าง ชั้นวางหนังสือ โต๊ะเครื่องแป้ง ผักบัวซ่อน
อยู่ใต้พื้น หลังกำแพง หรือไม้กับนเปดาน ห้องแบบนี้กำลังอิน ทุกอย่างซ่อนอยู่ภายใน
สมัยนี้อะไรๆก็ต้องปิดบัง ลึกซึ้งเข้าไว้ ไม่ใช่ตื่นเขินโอ้อวดเหมือนเมื่อเจ็ดสิบแปดสิบปีที่แล้ว

น้องเมย์คิดแล้วคิดอีก หากจากอินเทอร์เน็ตเอาก็ได้ แต่เสียเวลาอีกเป็นชาติ เธอ
แปลกกตเลิ่บไม่รู้ตัว เอาสไตล์ไหนดี ถ้ารู้ล่วงหน้า จะได้ไม่ต้องเลือกนาน หลังงานเลี้ยง
พื้ก้องจะซบรถมาส่งเธอ อย่างนั้นเอาแบบเซ็กซี่หน่อยแล้วกัน

“คอมพิวเตอรื”

เพดานเปลี่ยนเป็นจอภาพยักษ์

“ไปเอฟซียูเค”

ถ้าเฟรนช์คอนเน็กชันออกอะไรใหม่ๆ มากี่ดี ตั้งแต่แตกเนื้อสาว น้องเมย์เป็นแฟน
พันธุ์แท้เอฟซียูเค แฟนซึ่กั้สะดวกอย่างนี้เอง ไม่รู้จะใส่อะไร ก็ใส่ที่ใหม่ล่าสุดไว้ก่อน ถึง
ปราดาจะเป็นบริษัทแรกที่ซบขยายจากธุรกิจเสื้อผ้า มาเป็นโบหน้า ตามด้วยบีซีบีจี แล้ว
ก็คริสเตียน ดืออร์ แต่ของปราดาปลอมง่าย เห็นแก่อีโก้มาบุญครอง บีซีบีจีมีโบหน้าสำหรับ
งานราตรีสวยๆ เยอะ แต่ไม่เหมาะใส่งานแดนซ์กระจาย ดืออร์ก็แก่เขี้ยว แอนโคลน์เหมาะ
กับผู้หญิงวัยทำงาน วันเกิดแม่ปีที่แล้ว น้องเมย์รูคบัตรเครดิตพ้อซื้อโบหน้าแอนโคลน์
ให้แม่ เอฟซียูเคนี้แหละ ถ้าไม่มีอะไรถูกใจค่อยไปดีเคเอ็นวายหรือดีเซล พวกวัยรุ่นนุ่หรูๆ
ชอบใส่กัน

จอภาพดาวนโหลดโฆษณาแพลชของเฟรนช์คอนเน็กชัน หนุ่มสาวซ้อนมอเตอร์-
ไซค์ซึ่ตัดทะเลทราย น้องเมย์บอกคอมพิวเตอรืให้ข้ามไปหน้าสั่งซ้อสินค้า คำถามแรก
คือประเทศที่อยู่ซ้อ “ประเทศไทย” ลิงก็ไปทีโฮมเพจเอฟซียูเคไทยแลนด์ มีภาพวัยรุ่น
แต่งชุดเก้โก้หน้าตาคมขำยีนหยอกล้อกันอยู่ตรงบันไดสยามเซ็นเตอร์ หญิงสาวคลิก
เลือ่ผ้าสตรีรายการย่อยตามลำดับตัวอักษรโล่มาตั้งแต่กระโปรงยาว กระโปรงสั้น กางเกง
ขา แขนเครื่องประดับ เครื่องหนัง ซึ่ใน โบหน้า ยีน ลำตัว เสื้อแขนยาว เสื้อแขนสั้น
เสื้อคลุมหน้าอก จนถึงอวัยวะย่อย

“โบหน้า” เธอเจาะจง

น้องเมย์บอกอายุตัวเอง ส่วนสูง (160 เซนติเมตร ถ้าใส่เข้าไปงานแดนซ์ 155
เซนติเมตร ถ้าใส่ขาเล่นกีฬา 163 เซนติเมตร ถ้าใส่ไปเที่ยวภูเขาหรือทะเล) สั้ตส่วน
(แปรเปลี่ยนตามอวัยวะอื่น) คอมพิวเตอรืรวบรวมข้อมูลแสดงรายการสินค้า เริ่มจาก

ชิ้นล่าสุด ซึ่งออกมาตั้งแต่เดือนที่แล้ว หญิงสาวเลือกชองค้นหา สั่งให้คอมพิวเตอร์พิมพ์ลงไปว่า “เอาแบบที่ดูอินโนะๆ แต่แอบเอกซ์นิตๆ แล้วกัน”

กว่าสองร้อยใบหน้าที่ “ดูอินโนะๆ แต่แอบเอกซ์นิตๆ” ปรากฏบนจอ โอโย! ดูกันตาแฉะเลย เธอกัดเล็บนิ้วก็้อยขวา น้องเมย์พยายามตัดรายการโดยบอกคอมพิวเตอร์ให้เลือกเฉพาะ “เอาที่หุ้ไม่ทางเกินไป” และ “ขอปากเซ็กซีๆหน่อย” แล้วก็ “อยากได้ตาใสปิ๊งเหมือนตากระต่าย” ในที่สุดจากสองร้อยกว่ารายการเหลือเพียงสามสิบ กระนั้นก็ยังต้องใช้เวลาก่อบชั่วโมงกว่าเธอจะตัดสินใจเลือกเบอร์ 4920 อันนี้แหละ ดูคุณหนูแต่ยั่วๆดี

“จ่ายด้วยบัตรเครดิต” คอมพิวเตอร์ถามเลขที่บัตร “309-กตปณ-สสง” ใบหน้านี้จะส่งทางไปรษณีย์มาถึงท่านภายในวันที่สามสิบธันวาคม เฮ้อ! ลิ่นเรื่องลิ่นราว

“วิหยุกะ” เวลาน้องเมย์อารมณ์ดี เธอจะพูดมีหางเสียงกับคอมพิวเตอร์ เสียงบรรยายหุ้มต่ำดังจากลำโพงที่ซ่อนอยู่หลังกำแพง เธอจำได้ว่าเป็นเสียงท่านนายก “...ภายในเท่านั้นที่สำคัญ ปีใหม่กำลังมา คนไทยก็กำลังก้าวเข้าสู่ยุคใหม่ ยุคที่ผู้คนไม่ได้ถูกตีตราด้วยเปลือกนอก ไม่มีเชื้อชาติ ไม่มีดำ ไม่มีขาว ไม่มีเหลืองหรือน้ำตาล เราต้องเรียนรู้จากความผิดพลาดของบรรพบุรุษ...”

“เปลี่ยนคลื่น”

“...ติง ติง ติง...เธอจะสวย จะซีริวไม่สำคัญ ยังไงฉันก็จะรักเธอ ใบหน้าเปลี่ยนกันได้ หน้าอกเปลี่ยนกันได้ แขนขาเก่าไม่พอใจโยนทิ้งไป ภายในเท่านั้นที่ฉันรักเธอ...ติง ติง ติง...”

น้องเมย์ชูมือทั้งสองข้าง วัว! ผลอกัดเล็บอีกแล้ว ไม่ดีเลย เธอตีมือผัวะก่อนจะสำนึกได้ว่าเป็นความผิดของปาก สงสัยต้องซื้อมือใหม่ จริงๆของใส่อยู่บ้านไม่ต้องสวยงามหนักก็ได้ ริไซเคิลมือตีเบตมาใช้ก็พอไหว แต่นั่นก็แปลว่าเธอต้องซื้อมือเล่นกีฬาก็อยู่ได้ ไว้ปีหน้าแล้วกัน ถ้าพอรู้ว่าเธอเอาบัตรเครดิตมารูด คงโดนว่ากเข้าให้ ผลสอบเทอมนี้ยิ่งอ่อนแออยู่ โอโย! ก็ประวัติศาสตร์ศตวรรษที่ยี่สิบใครจะไปจำได้ นำเบือ มีแต่พวกต้นเขิน น้องเมย์เกลียดวิชาประวัติศาสตร์ จะเรียนกันไปทำไม ชัดเจนอยู่แล้วว่า

คนเราฉลาดขึ้นทุกวัน มนุษย์ยุคหินไม่รู้จักไฟด้วยซ้ำ เมื่อสามร้อยปีที่แล้ว ยังค้าทาสกันอยู่เลย และศตวรรษที่ยี่สิบก็เหยียดผิว เหยียดเพศกันเป็นเรื่องปกติ

“ตื่นขึ้น! ตื่นขึ้น! ตื่นขึ้นที่สุด!” น้องเมย์ก็ร้องกึ่งตะโกน เสียงก้องสะท้อนกลับไปกลับมาในห้องว่างเปล่า อาจารย์พีรพลต้องถามแน่ๆ ใครเป็นคนคิดค้นเทคนิคสังเคราะห์เนื้อเยื่อ นักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันชื่ออะไรสักชื่อนี้แหละ แล้วก็มีการแพทย์ชาวญี่ปุ่นนำมาใช้สร้างอวัยวะเทียม ตอนแรกสำหรับผู้ป่วยสูญเสียแขนขาจากอุบัติเหตุ ต่อมาจึงถูกดัดแปลงโดย...โดย...

“คอมพิวเตอร์ ไปที่หนังสือเรียนหน่อยสิ”

ภาพนักวิทยาศาสตร์ชาวเยอรมันปรากฏขึ้น อ้อ! ตานี่เอง อาจารย์พีรพลพูดว่า ใจนะ ใช้แล้ว! สะอาด ปลอดภัย ถูกต้องตามหลักศีลธรรม สมัยก่อน คนเราชอบถกเถียงกันเรื่องศีลธรรม กลัวว่าในอนาคตมนุษย์จะถูกโคลนขึ้นมาใช้เป็นแหล่งอวัยวะสำรอง ถึงกับมีนิยายวิทยาศาสตร์ผูกเรื่องราวสงครามระหว่างมนุษย์ธรรมชาติกับมนุษย์โคลนที่ตกลงก็คือ เอาเข้าจริง หลังจากเทคนิคสังเคราะห์เนื้อเยื่อสมบูรณ์แบบโดยใช้แค่สารเคมีและโปรตีนควัวเรอเน เทคโนโลยีโคลนก็ถูกละเลย จนบัดนี้ นอกจากแมวเหมียว หม่าปลา เต่า และสัตว์เลี้ยงในบ้าน ก็ไม่มีใครสนใจจะโคลนตัวอะไรเพิ่มเติมแล้ว

เห็นไหมเล่า คนเราฉลาดขึ้นทุกวันจริงๆ ด้วย

สมัยเรอเนซองซ์ ยุคที่เพิ่งเริ่มรู้จักแพทย์กัน เสื้อผ้าคือเครื่องบอกฐานะ สุขภาพบุรุษสุขภาพสตรีใส่เสื้อผ้าอย่างหนึ่ง ชาวบ้านก็ใส่อีกแบบ การสลบเสื้อผ้าระหว่างชนชั้นพิสดารแทรกคอก แหวกแนวเกินกว่าใครจะรับได้ ชาร์ล เบโร นักเขียนชาวฝรั่งเศสถึงได้แต่งนิทานเรื่องซินเดอเรลลา เมื่อสาวใช้แต่งตัวราวเจ้าหญิง ไปร่วมงานเลี้ยงในพระราชวัง ทั้งแม่เลี้ยงและพี่สาวก็ไม่มีใครสามารถจดจำเธอ ต่อมาศตวรรษที่ยี่สิบ เสื้อผ้ากลายเป็นของสามัญคนทำงานก็เก็บเงินซื้อชุดสวยๆ ใส่ได้ คนเราจึงลึกลงขึ้นอีกชั้น ความสำคัญไม่ได้อยู่ที่เครื่องแต่งกาย แต่อยู่ที่ใบหน้า ว่ากันว่าเกิดมาร่ำรวย ยังไม่โชคดีเท่าสวยหรือหล่อเลย เพราะต่อให้มีเงินมีทอง ถ้าอัปลักษณ์ก็ต้องทนเจ็บทนผ่า แกรมทำแล้วก็ใช้จะออกมาสวย แต่ถ้างามพริ้งตั้งแต่เกิด ถึงจะใส่เสื้อมอซอ เด็วยาก็มีเศรษฐกิจหนุ่มหล่อมาติดต่อ

ขอแต่งงานเอง

ตั้งแต่มีเทคโนโลยีสังเคราะห์เนื้อเยื่อ ความตื่นเงินจึงหมดสิ้นโดยสมบูรณ์ ถ้าอยากได้ขาเรียวยาว ก็ซื้อมาสใส่ จะส่งทางเน็ต หรือเลือกดูที่ห้างก็แล้วแต่พอใจ สมัยน้องเมย์เป็นเด็ก คุณแม่ยังทาเล็บอยู่เลย เดี่ยวนี้เปลี่ยนทั้งมือสะตอกว่าเยอะ หญิงสาวแทบทุกคนมีชิ้นส่วนร่างกายเก็บไว้ในตู้เย็น ขา แขน มือ หน้าอก สะโพก น้องเมย์มีขาหาคู่สำหรับใส่ออกงานกับพ่อแม่ ใส่ไปเที่ยว เล่นกีฬา และที่ใส่ตอนนี้คือขายอยู่บ้าน มีมือสามสิบคู่ ไม่เยอะเกินไป เพราะมือบ่งบอกนิสัยเจ้าของยิ่งกว่าขา อย่างตอนไปสอบสัมภาษณ์เข้าโรงเรียน พ่อซื้อมือคู่ใหม่มาให้ เพราะคุณฉลาดกว่า น้องเมย์มีมือสำหรับออกงานราตรีสโมสรซึ่งจับมิดจับส้อมได้ถนัดถนี่ มือสำหรับไปวัด พนมไต้ทานโดยไม่เมื่อยเป็นของสุดฮิตสำหรับใส่บาตร ล่าสุดคือมือเล่นดนตรี แกรมมาพร้อมเปียโน

ถ้ามีร่างเดียวคงลำบากน่าดู แต่คิดน้องเมย์ก็ขยะแขยงแล้ว ใครจะโชคดีเกิดมาเป็นสิ่งที่ตัวอยากเป็นบ้าง เพราะมีร่างเดียว คนศตวรรษที่ยี่สิบถึงได้เหยียดผิว เหยียดเพศ สมัยนี้หรือ เกิดมาหมวย อยากเป็นหนุ่มก็แค่ซื้อหน้าซื้อตามาใส่ กลับกลายเป็นว่าคนขาวอืดแต่เป็นคนเอเชียหรือนิโกร ส่วนเรื่องเพศ โอ้! คนเราสลับเพศง่ายอย่างกับเปลี่ยนรองเท้า แคไปซื้อเครื่องเครามาติด ราคาก็ถูกแสนถูก ส่วนเรื่องสุขภาพไม่ต้องพูดถึง เดี่ยวนี้ไม่ต้องออกกำลัง เล่นกีฬาอีกแล้ว ป่าเถื่อนจะตาย สมัยนี้มีแต่เกม ทั้งที่เพิ่งคิดค้นใหม่ก็มากมาย หรือหลงเหลือมาจากสมัยก่อน เช่น ไฟ หมากรุก เพราะของพวกนี้ฝึกทักษะ พัฒนาภายใน ภาพกีฬาที่ยังหลงเหลือจากเมื่อร้อยปีก่อน เปิดดูที่ไรกีฬาก็เมื่อนั้น บ้าหรือเปล่า คนตั้งยี่สิบกว่าคน วิ่งไล่เตะไล่ตามลูกกลมๆ สีขาวดำ ปัญญาอ่อนชะมัด

โชคดีที่เกิดมาสมัยนี้ น้องเมย์คิด ตลอดช่วงประวัติศาสตร์หลายล้านปีของมนุษยชาติ นี่คือนยุคที่รูปร่างภายนอกไร้ซึ่งความหมาย สิ่งสำคัญคือภายใน เป็นก้าวแรกสู่นิพพาน

“...ตึง ตึง ตึง...เธอจะสวย จะขี้อ้วไม่สำคัญ ยังไงฉันก็จะรักเธอ...ตึง ตึง ตึง ตึง...”
เด็กหญิงหลับไปพร้อมเสียงเพลงบรรเลง

น้องเมย์โยกมือให้กลุ่มเพื่อน พวกหล่อนรออยู่หน้าผับชื่อดังแถวลาดพร้าว

เด็กหญิงใช้หูฟังพิเศษแยกแยะเสียงคลื่นหัวใจเพื่อนแต่ละคน จากซ้ายไปขวาคือหมีว แก้ว และไก่ ส่วนนิต น้องเมย์จำหน้าได้ เพราะใช้ใบหน้าแกงที่ใส่เป็นประจำ

“หน้าสวยจังเมย์” นิตชม

“นิตก็เหมือนกัน หน้านี้สวยทุกงานเลยนะ” น้องเมย์เหาะน้ำเสียงถากถางลงไปเล็กน้อย ใบหน้าก็เหมือนเสื้อผ้า ต่อให้สวยพริ้งแค่นั้น ใส่บ่อยๆก็กร่อย แต่เพราะไม่อยากจะชวนทะเลาะ เด็กหญิงจึงรีบเปลี่ยนเรื่องโดยหันไปชมเพื่อนอีกสามคน หมีวไม่ได้เปลี่ยนแค่หน้า แต่ยังใส่ซาคูใหม่ด้วย พอยื่นข้างแก้ว เธอสูงกว่าอีกคนเกือบฟุต แก้วใส่เสื้อแขนกุด เผยให้เห็นแขนคุ่นามมีรอยสักรูปดอกไม้แพรวพราว (แขนคู่นี้มาพร้อมรอยสัก โอ! สมัยนี้ใครเขาจะทนเจ็บกันบ้าง ป่าเถื่อน!) ส่วนไก่แก้วผ้า ไม่ใสอะไรเลย นอกจากรองเท้า

“พี่ก้องมาหรือยัง”

“แหม! มาถึงก็ถามหากันเสียวนะ เขาอยู่ข้างโนนแล้วจ๊ะ” หมีวตอบ หัวสาวควงแขนเดินเข้าตึก ยามที่เฝ้าประตูขอตรวจกระเป๋าสะพาย ถ้าใครมีใบใบใหญ่ต้องฝากเอาไว้ เสียงเบสระเบิดตูมๆ แทรกด้วยเสียงกรีดกัตาร์ตะแน่วแต่วแต่ว ห้องโถงใหญ่พอบรรจุวัยรุ่นหลายร้อยคน แต่ก็เล็กพอจะเปิดโอกาสให้หนุ่มสาวเบียดเสียดพิวพิวนอกจากไก่อีกหลายคนที่ไม่ใส่เสื้อผ้า พวกนี้เชื่อว่าในเมื่อร่างกายทำหน้าที่อาภรณ์ปิดบังภายใน เหตุใดจึงต้องใส่เสื้อผ้าเป็นเปลือกนอกอีกชั้น แต่น้องเมย์ไม่คิดว่านี่คือเหตุผลที่แท้จริง เท่าที่เธอรู้จักเพื่อน ไก่เป็นพวกหลังเขา ยังหลงมกมายกับรูปลักษณ์ อดอวดโฉมโฉมกายไม่ได้ ทั้งที่ชื่อมาจากไหนต่อไหนก็ไม่รู้

ยิ่งทำสาวเดินลึกเข้าไปกลางงาน พวกเธอก็ยิ่งเห็นมนุษย์ประหลาด บางคนมีตาผุดขึ้นที่หน้าผาก จมูกงวงข้าง ปากฉีกถึงใบหู ตุ่มโตผุดเต็มเนื้อตัว นักดนตรีที่กรีดกัตาร์มีสี่แขนสี่มือ น้องเมย์คิดว่าสองในสี่คงเป็นของจริง ที่เหลือใช้เครื่องจักรบังคับเอา ผู้ชายที่มีสามตาก็เหมือนกัน ตาที่เพิ่มขึ้นเป็นแค่เครื่องประดับ เพราะมนุษย์ไม่ใช่เทพเจ้าฮินดูที่จะมีสี่แขน สามตา การเปลี่ยนตัวเองให้เป็นอมมนุษย์เริ่มจากกิจกรรมแฟนซี ก่อนจะกลายเป็นการเคลื่อนไหวทางความคิด ปฏิเสธภายนอกโดยจงใจสวมใส่ความอัปลักษณ์ อี!

ใครอยากทำก็ทำไปเหอะ น้องเมย์ไม่เอาด้วยหรอก ทุเรศจะตาย แค่นี้ผ่านไปจนลูกแล้ว “สวยออก เขาเรียกศิลปะแบบโกรเทสก์ยะ” หมิวบอกเธอ แฟนหญิงสาวชื่อแดนโบกมือหย็อยๆ เด็กหนุ่มมีหูขึ้นเป็นจ๋าๆ เหมือนเห็ดฟาง จะบ้าหรือไง น้องเมย์คิด ถ้ามันสวยจริงก็ผิดจุดประสงค์ตั้งแต่แรกแล้ว

นอกจากอมนุษย์ คนประเภทที่น้องเมย์เกลียดตรงลงมาคือพวกที่ใส่หน้ากากคนดังในอดีต เธอสวนกับผู้ชายสองคน เขาทราย กาแล็กซี่ อดีตแซมเบียโลกจูงมือสมรภัษ คำสิงห์ นักมวยเหรียญทองโอลิมปิกคนแรก ถัดไปทางซ้าย บุษย พรทิพย์ดินส่ายเอวส่ายสะโพกอยู่กับแพทย์หญิง คุณหญิงพรทิพย์ผสมสีสนี้ได้แต่ คนพวกนี้เตือนให้เธอนึกถึงพวกที่ชมรมในโรงเรียน สมาชิกชมรมวิทยาศาสตร์หน้าตาเหมือนนิวตัน ไอน์สไตน์ กาลิเลโอ ส่วนพวกที่เล่นดูริยางค์เป็นเบโทเฟน โมซาร์ท ครูเอื้อ และชมรมวรรณศิลป์ มีสุนทรภู่และครูเนาวรัตน์ อันที่จริงใครจะใช้ใบหน้าอะไรก็เป็นเรื่องของเขา แต่การประกาศความสนใจด้วยใบหน้า ดูแล้วตื่นเขินชะมัด

“นั่นใครวะ” หมิวชี้ไปที่ผู้ชายสวมเสื้อตาหมากรุก ไม่ต้องเช็กคลื่นหัวใจ น้องเมย์ก็จำได้ว่าเป็นพี่ก้อง เธอขอแยกตัวจากเพื่อน แทรกฝ่าฝูงคนเดินไปหาชายหนุ่ม พี่ก้องหล่อที่สุด แถมไม่ต้องเปลี่ยนหน้าตัวเองบ่อยๆ ความสวยงามอยู่ภายในจริงๆ ด้วย น้องเมย์หยุดเท่ากึก ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังยืนคุยกับพี่ก้องของเธอ น้องเมย์ไม่ยอมเชื่อสายตาตัวเอง

จำเป็นนักเรียนอนาถา อาศัยว่าเรียนดีหน่อยเลยได้ทุนวัด พ่อแม่หย่ากัน ตอนนี้อาศัยอยู่กับแม่และพ่อเลี้ยงที่นอกจากจะตงงานแล้วยังถูกผีพนันเข้าสิง จำเป็นคนที่เติบโตเองตามธรรมชาติคนเดียวที่น้องเมย์รู้จัก เด็กส่วนใหญ่ผลัดเปลี่ยนร่างกายเป็นครั้งคราวเหมือนจ๊กจั่นลอกคราบ แต่แม่และพ่อเลี้ยงของจำป๋อลอยให้ลูกสาวอยู่ในเงื้อมมือช่างแกะสลักไม้ที่ทักษะอย่างธรรมชาติ และผลลัพธ์ก็ชัดเจน เด็กหญิงมีทุกปมด้อย ลิวเสี้ยน พันเก คางใหญ่ ร่างกายเหมือนลำต้นไม้ แทนที่จะโค้งเว้าแบบแก้วเหล้า ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่เธอมีสุขภาพแข็งแรง เพราะถ้าเป็นโรคหรือพิการ อย่างน้อยก็ยังขอวางกายสำรองจากองค์การการกุศลได้ ถึงไม่สวยเร็ดแบบน้องเมย์ แต่ร่างกายชายโละก็ยัง

ดีกว่าของธรรมชาติ น้องเมย์ไม่ใช่คนใจยักษ์ใจมาร จริงๆอยากจะสงสารเพื่อน แต่ดันมีข่าวซุบซิบว่าจำเอบชอบพี่ก้องของเธอ

หญิงสาวเดินไปหาคนทั้งคู่

“หวัดดีคะพี่ก้อง หวัดดีจะจำ”

พอยืนใกล้กันความแตกต่างยิ่งชัดเจน น้องเมย์สูงร้อยหกสิบเซนต์ ขณะที่จำยังไม่ถึงร้อยห้าสิบตี น้องเมย์ผลัดเปลี่ยนร่างกายตัวเองปีเว้นปี ส่วนจำอาศัยอยู่ในร่างนี้มาทั้งชีวิต น้องเมย์มีใบหน้าสมบุรุษห้าแบบ ริมฝีปากส่าร่องเจ็ดวง จมูกส่าร่องสามชั้น หูสองคู่ ฟันสี่ชุด และตาอีกเป็นสิบ ส่วนจำมีแค่จมูกหนึ่ง ปากเดียว ตาและหูอย่างละคู่

“ชุดสวยจังเลย” น้องเมย์ชม

“ขอบคุณ” อีกฝ่ายพูดเสียงเบา

“ไปก่อนนะจำ ไว้คุยกันใหม่” พี่ก้องโอบไหล่น้องเมย์ ทั้งคู่เดินจากไป หญิงสาวได้ยินเสียงกระซิบเบาๆ “ลาก่อน” แต่พอหันกลับไปมอง อีกฝ่ายก็ถูกกลืนหายเข้าไปในฝูงคน น้องเมย์อดรู้สึกผิดนิดๆไม่ได้ แต่ปลอบใจตัวเองว่าถ้าเธอเป็นจำ ป่านนี้คงฉีดยาอะไรเข้าเส้นเลือดไปนานแล้ว คนจนก็ทำแบบนี้กันทั้งนั้น กินยาพิษหรือไปติดโรคร้ายแรงเพื่อจะได้ขอร่างกายใหม่จากรัฐบาล

หลายปีนับจากนี้ เมื่อต่างฝ่ายต่างเรียนจบ (ป่านนั้นน้องเมย์และพี่ก้องก็แยกทางกันไปนานแล้ว) จำทำสิ่งที่น้องเมย์แอบแนะนำเธอในใจ หญิงสาวกระโดดจากสะพานลอย โขคร้ายที่เธอไม่ได้ศึกษากฎหมายให้ตี การฆ่าตัวตายถือเป็นโทษมหันต์ พ่อแม่ไม่อาจยื่นเรื่องขอเปลี่ยนร่างกาย จำจึงต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ในร่างที่เสียหายยับเยิน ตา ขวามอด แขนหักไปข้าง ซี่โครงร้าว กระดูกสันหลังสี่ชิ้นล่างแหลกละเอียด เป็นอัมพาตครึ่งตัว

ตีสองคืนนั้น พี่ก้องขับรถพาน้องเมย์ไปส่งบ้าน หญิงสาวโบกมือลาเพื่อนๆ “สุขสันต์วันปีใหม่” พอกลับหลัง นิดและแก้วเอบส่งสัญญาณมือสองแ่งสองงามให้เพื่อนสาวพวกนี้!

ระหว่างขับรถ พี่ก้องแอบลามเลียหญิงสาวด้วยหางตา ไล่จากต้นขาเรียวงาม (ของ ดีเคเอ็นวาย ซื้อมาไปเที่ยวยุโรป) หน้าอกได้รูปพองคับเสื้อตัวจิ๋ว (สั่งจากรายการสินค้า ของเอฟซียูเค หมายถึงหน้าอกนะ ไม่ใช่เสื้อ) เมื่อใกล้ถึงทางเข้าบ้าน เขาหักพวงมาลัย เลี้ยวเข้าซอยเปลี่ยวที่อยู่ถัดไป จอดรถ ดับเครื่อง ว้าย! กะไว้แล้วเชียวะ

“คืนนี้เมย์สวยจัง”

“ขอบคุณค่ะ”

ทั้งคู่ย้ายไปเบาะหลัง น้องเมย์เริ่มแกะกระดุมเสื้อ แต่พี่ก้องฉวยมือเธอ

“ถอดหน้าด้วยสิ”

น้องเมย์ยิ้ม กะไว้แล้วเหมือนกัน อย่างไรก็ตามแหละ ใครๆก็รู้ทั้งนั้นว่าความงามจริงๆ อยู่ภายใน เธอกดปุ่มไม้คาง ค่อยๆหมุนเกลียวจนได้ยินเสียงดังคลิก จากนั้นลอกใบหน้า ตัวเองออก กล้ามเนื้อแดงเหลวและ กระดุกพินขาว โทหนกแก้มปูดโปน เธอควักนัยน์ตา ออก (ของลดราคาวันคริสต์มาสจากดิออร์) เหลือรูโอบสองรูจ้องมองอีกฝ่าย พี่ก้องเองก็ทำ เช่นเดียวกัน ช่างใต้ใบหน้าหล่อเหลามีก้อนเลือดและน้ำเหลืองหยดย่อย กล้ามเนื้อเปลี่ยน เป็นสีเขียวม่วง หมอบอกว่าเป็นคืออาการขั้นแรกของมะเร็ง ช่วยไม่ได้หรอก การฝังธาตุ กัมมันตรังสีจำเป็นสำหรับการรักษาเสถียรภาพเนื้อเยื่อสังเคราะห์ แล้วไงล่ะ เซลล์ทุกส่วน มีสำรองทั้งนั้น

ที่สำคัญ ภายในเท่านั้นที่ฉันรักเธอ

ทั้งคู่จูบดูดดื่ม เสียงนับถอยหลังดังมาจากวิทยุ

“10!...9!...8!...7!...6!...5!...4!...3!... 2!...1!...สุขสันต์วันปีใหม่”